

at vi skal have landzonekompetence overgivet til kommunerne, men jeg ønsker bestemt en mere fleksibel og mere varieret holdning fra amternes side til det, der må ske i landdistrikterne. Det er de her småting, som er så irriterende, hvor man ikke kan få lov til at skilte og sådan nogle ting, men det er i høj grad også med at få placeret store håndværksvirksomheder og små industrier i landsbyer.

Industri er jo noget helt andet, end det var i gamle dage. I gamle dage var industri jo noget med røg og møg i massevis, men der er jo ingen industrier, der sviner mere, dels fordi det er en helt anden slags industri, man har, dels fordi vi selvfølgelig også stiller nogle krav til dem, som de i de fleste tilfælde også lever op til. Endelig har vi jo IT-industri og -udvikling osv., som kan ligge hvor som helst, uden at de generer nogen.

Vi støtter ikke den med landzonekompetencen, men vi støtter i høj grad de tre beslutningsforslag, som vi har fremme i år igen – de hedder vist i år B 55, B 56 og B 58 eller B 60 – om at udnytte de nedlagte landbrugsbygninger, at få lov til at bygge til på landbrugsejendomme og få lov til at indrette en bolig mere. Det har i høj grad noget at gøre med at støtte udviklingen i landsbyerne.

Så er der noget andet, der også kan hæmme udviklingen, og det er, at man pålægger landdistrikterne, landområderne, de samme omkostninger, som man har i byerne. Miljølovgivningen har f.eks. det her fuldstændig fordomsfulde krav om maksimum 50 ppm nitrat i drikkevandet, som ikke er begrundet i noget som helst videnskabeligt. Jeg ved godt, at man siger, at vi kan få blå babyer, hvis der er for meget nitrat, men det har man ikke haft i Danmark i de sidste 50 år, og de 50 ppm er noget, man har hentet i ulandene, hvor der er et sammenfald mellem nitrat og kolibakterier, fordi de har et andet klima, end vi har. Den grænse har vi bare flyttet op, og den har vi så presset ned over folk, så de ikke må have deres egen brønd.

Der er også det, at vi pålægger renovation på landbrugsejendomme, hvor der så en gang om ugen kører sådan en lastbil på 12 t op og ned ad en privatvej – 1 km frem og 1 km tilbage – for at hente 10 kg affald. Det er ikke særlig miljøvenligt.

Vi er også på vej til at gennemtvinge kloakering i det åbne land, og det er fuldstændig tabeligt at samle skidtet sammen. Skidtet nedbry-

des bedst, når det bliver decentralt placeret i naturen.

Vi skal selvfølgelig have et miljølitsyn i landdistrikterne. Vi skal da ikke svine, men vi skal have et miljølitsyn med en aftale med hver enkelt ejendom om, hvordan man ordner sine ting på det sted, i stedet for at tvinge dem ind i et stort, dyrt, offentligt system.

Der er mange elementer i landbrugets strukturudvikling, som har været diskuteret, og selv om jeg har stor forståelse for, at vi skal have et effektivt og stort landbrug, fordi det har et noget med vores beskæftigelse og vores økonomi og vores valutaindtjening osv. at gøre, så må vi erkende, at de store konstruktioner på landet somme tider er lidt ufikse. Der er ganske ubehageligt på denne tid af året, hvor der lugter af gylle ud over de små landsbyer og også i turistdistrikterne osv.

Derfor er den nye landbrugslov fornuftig i forhold til den gamle, men jeg ved ikke, hvordan man begrænser miljøgenerne yderligere. Det kan jo være noget med at kombinere store landbrugsbedrifter med biogasanlæg osv., så man på én gang får udnyttet noget af den energi, der er i gyllen, og får fjernet noget af lugten. Det er en ganske udmærket ting.

Så har der været tale om kommunesammenlægninger. Jeg er meget negativ over for kommunesammenlægninger. Jeg ønsker små, overskuelige, demokratiske enheder. Men vi skal selvfølgelig sørge for at fjerne alle de hindringer, der er, for at kommunerne kan arbejde fornuftigt sammen, og i øvrigt tilskynde dem til at arbejde fornuftigt sammen om de opgaver, som de er for små til at løse hver for sig.

Så er der trafikproblemet, som også har været nævnt af mange, og vi må jo konstatere, at bilen er kommet for at blive, og dér må vi i fremtiden finde ud af at gøre det billigere for de mennesker i landsbyerne, i landdistrikterne, der er nødt til at have en bil og måske oven i købet må have bil nr. 2, at eje og køre i bilerne, end det er i de områder, hvor der er en kollektiv trafik til rådighed. Her kan roadpricing, selv om jeg ved, at det er et forkæret udtryk, simpelt hen være den retfærdige løsning i forhold til de områder af landet, hvor man ikke kan betjene sig af kollektiv trafik.

Så synes jeg, vi skal arbejde videre med den idé, som hr. Kalnæs har nævnt, og som vi har snakket lidt om nede på gulvet: Kan vi engang sætte et forskningsprojekt i gang med en analyse af, hvordan bloktilskuddet og den kommu-